

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/120/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416206090
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8416206090.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne: F., zastúpenej Občianskym združením ZASTAVME ÚŽERU - Občianske združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, so sídlom Pod hájom 1367/169, 018 41 Dubnica nad Váhom, proti žalovanému: Endepro, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava 2, IČO: 35 805 731, zastúpenému RR Legal Corp., s.r.o., so sídlom Humenské nám. 4, 851 07 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.574,74 eur, o určenie neplatnosti úverových zmlúv a o určenie, že úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia, že úverové zmluvy číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX a číslo XXXXXXXXXX uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú neplatné, v časti v ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia, že úverové zmluvy číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX a číslo XXXXXXXXXX uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov a v časti o zaplatenie sumy 123,80 eur z a s t a v u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1.450,94 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 84,28 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

IV. Žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 21. 10. 2016 domáhala, aby súd žalovanému (ktorého aktuálnym obchodným menom zapísaným v obchodnom registri od 4. 4. 2018 je Endepro, s.r.o. v likvidácii) uložil povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 8. 6. 2007 vo výške 706,36 eur, povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 17. 7. 2011 vo výške 481,59 eur, povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 19. 2. 2014 vo výške 292,40 eur a tiež povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18. 8. 2014 vo výške 94,39 eur. Ďalej žiadala aby súd samostatným výrokom rozsudku určil, že úverové zmluvy číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX a číslo XXXXXXXXXX uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú neplatné a tiež aby určil, že úverové zmluvy číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX, číslo XXXXXXXXXX a číslo XXXXXXXXXX uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov.

2. Žalobu odôvodňovala tým, že so žalovaným uzatvorila zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona číslo 258/2001 Z.z. a zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne zmluvu číslo XXXXXXXXXX zo dňa 8. 6. 200,7 na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 929,42 eur, ďalej zmluvu číslo XXXXXXXXXX zo dňa 17. 7. 2011, na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 560,- eur, tiež zmluvu číslo XXXXXXXXXX zo dňa 19. 2. 2014, na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 340,- eur a zmluvu číslo XXXXXXXXXX zo dňa 18. 8. 2014, na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 400,- eur. Tvrdila, že všetky tieto zmluvy boli vopred pripravené žalovaným na predtlačení formulároch, pričom musela podpísať celý obsah zmlúv ako aj ostaté dodatky bez možnosti ovplyvniť ich obsah. Podľa žalobkyne uvedené zmluvy sú v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch ako aj v rozpore s Občianskym zákonníkom, obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a odporujú tiež dobrým mravom. Konkrétnymi nedostatkami zmlúv podľa žaloby žalobkyne sú absencia údajov o výške, počte a termínoch splátok úrokov, istiny a iných poplatkov, ďalej v nich podľa žalobkyne nebola správne uvedená RPMN, nebola v nich uvedená ani konečná splatnosť úveru, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť jej poskytnutých úverov. Podľa žalobkyne zo strany žalovaného došlo pri uzatváraní zmlúv ku klamlivému zahmlievaniu skutočnej ceny poskytovanej finančnej služby, nakoľko RPMN uvedená v zmluvách je zavádzajúca a tým neplatná, keďže zároveň so zmluvami o spotrebiteľskom úvere boli uzatvorené zmluvy o zabezpečení splátok úveru, ktoré sú vzájomne závislé od úverových zmlúv, pričom bol účtovaný poplatok za preberanie peňažnej hotovosti na splnenie dlhu. Celý daný postup žalovaného je podľa žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi, lebo zmluva má obsahovať reálnu, nie predstieranú úrokovú sadzbu a tu síce obsah zmluvy uvádza úrokovú sadzbu, ktorá má u spotrebiteľa klamlivo navodiť dojem o výhodnosti úveru, no nie je tomu tak, lebo je tu aj poplatok za preberanie peňažnej hotovosti, preto RPMN je nesprávne uvedená. Cena poskytnutej finančnej služby vyjadrená úrokom za poskytnutie úveru je podľa tvrdenia žalobkyne v žalobe základnou náležitosťou zmluvy o poskytnutí úveru a má byť vyjadrená jasne a zrozumiteľne s povinnosťou vnútroštátneho súdu preskúmať či sa nejedná o nekalú povahu dohody o cene úveru. Podľa tvrdenia žalobkyne v žalobe cena poskytnutej finančnej služby, a to úrok za poskytnutie úveru je síce v zmluvách vyjadrená, avšak len formálne, nakoľko cenou za poskytnutú finančnú službu je nielen úrok za poskytnutie úveru, ale aj ďalší poplatok za službu preberania peňažnej hotovosti na úhradu dlhu z úveru, pričom tu podľa žalobkyne neplatné sú tak úverové zmluvy ako aj zmluvy o zabezpečení splátok úveru, ktoré sú so zmluvami o spotrebiteľskom úvere prepojené a tvoria s nimi jeden celok. V žalobe žalobkyňa uviedla, že nakoľko výška prvého jej poskytnutého úveru bola 929,42 eur a žalovanému zaplatila naň sumu 1.635,79 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor vo výške 706,36 eur. Pri druhom úvere vo výške 560,- eur zaplatených bolo podľa žalobkyne 1.041,59 eur, preto výška bezdôvodného obohatenia žalovaného je 481,59 eur. Pri treťom úvere výška úveru bola 340,- eur a zaplatených naň bolo 632,40 eur, preto výška bezdôvodného obohatenia žalovaného je 292,40 eur a pri štvrtom úvere výška úveru bola 400,- eur, vyplatených na úver ona má 494,39 eur a preto výška bezdôvodného obohatenia je tak 94,36 eur. V súčte žalobkyňa v žalobe žiadala na žalovanom vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 1.574,74 eur.

3. Žalobkyňa v žalobe ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označila a predložila listinné dôkazy, ktoré súd spolu so žalobou žalovanému všetky doručil.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 23. 3. 2017 žalobu žalobkyne označil za nedôvodnú a špekulatívnu. Podľa žalovaného jedná sa o nezrozumiteľné podanie vo veci samej a v žalobe uvedené žalobné návrhy na plnenie sú neprípustné nakoľko opomínajú synalagmatickú reštitúciu stanovenú v § 457 Občianskeho zákonníka a už len z toho dôvodu ide o zjavne nedôvodnú žalobu. Žalovaný tvrdil, že nikdy neprijal plnenie od žalobkyne bez právneho dôvodu, všetky ním používané zmluvy sú platné, v súlade s dobrými mravmi, majú všetky právnymi predpismi stanovené náležitosti, neobsahujú neprijateľné podmienky a žalobkyňa uzavrela ich s ním dobrovoľne. Žalovaný vo vzťahu k uplatneným pohľadávkam vzniesol námietku premlčania a tvrdil, že žalobkyňa ani nepreukázala pri prvých troch úverových zmluvách, že na ne zaplatila žalovanému toľko ako tvrdí. Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že na poslednú úverovú zmluvu zo dňa 18. 8. 2014 zaplatila 494,39 eur, k tomu uviedol, že toto tvrdenie nepopiera. Vo vzťahu k zmluvám o doplnkovej službe uviedol a argumentoval tým, že tieto boli so žalobkyňou individuálne dojednané a každú z nich žalobkyňa uzavrela dobrovoľne. Podľa žalovaného celková odmena podľa zmluvy o doplnkovej službe nemá dopad na zmluvu o úvere, nezahŕňa sa do RPMN, do celkovej čiastky ani do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Podľa žalovaného uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňajú všetky zákonom prepísané náležitosti, RPMN je v nich uvedená správne a nie je podľa žalovaného dôvodné tvrdenie žalobkyne o

absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok ani tvrdenie o absencii údajov o konečnej splatnosti, resp. termíne konečnej splatnosti. Tak zmluvy o úvere ako aj zmluvy o doplnkovej službe podľa žalovaného spĺňajú všetky predpísané náležitosti, boli žalobkyňou uzavreté dobrovoľne, neobsahujú neprijateľné podmienky, odplata v nich uvedená a všetky jej zložky sú v súlade s právnymi predpismi a dobrými mravmi, pričom tieto zložky cenového dojednaní podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepodliehajú samostatnému súdnemu prieskumu ich prijateľnosti. Žalovaný žalobu ako nedôvodnú navrhol v celom rozsahu zamietnuť.

5. Dôkazy ktoré žalovaný pripojil k svojmu vyjadreniu k žalobe súd žalobkyňi všetky doručil.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrvala na dôvodnosti žaloby. Poukazujúc na ust. § 4 ods. 1 a 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere zo dňa 8. 6. 2007 tvrdila, že ide o bezúročný úver pre absenciu správneho údajov o RPMN. Ostatné tri úvery uzavreté za účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sú rovnako bezúročné a bez poplatkov lebo postrádajú náležitosti v zmysle § 9 uvedeného zákona, chýba v nich údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, údaj o výške počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa žalobkyne pri všetkých zmluvách je nesprávne vypočítaná RPMN nakoľko do nej nebola započítaná doplnková služba. K námietke žalovaného ohľadom vrátenia si vzájomných plnení uviedla, že pri bezúročných a bezpoplatkových resp. neplatných úveroch žalovaný nemá nárok uplatňovať si poplatok za doplnkovú službu lebo nepreukázal účelnosť vynaložených prostriedkov a navyše tieto poplatky predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, nakoľko požaduje sa od spotrebiteľa plnenie za služby, ktorých poskytnutie v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa a navyše uvedené dohody predložené boli vo forme predtlačenej formulárovej zmluvy a neboli s ňou individuálne dojednané. Podľa žalobkyne v danom prípade úvery boli splatené v menšom počte splátok a tak ani náklady na doplnkovú službu nemohli byť také ako prezentoval žalovaný. Žalobkyňa poprela žeby si doplnkovú službu vybrala dobrovoľne, uviedla, že mala zriadený účet v banke a tak daná služba bola pre ňu zbytočná, musela na danú službu a poplatky pristúpiť lebo inak úver by jej poskytnutý nebol. Poukazovala na to, že po započítaní poplatku za doplnkovú službu do úrokov a RPMN je celková suma ktorú bola povinná zaplatiť neprimerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi. Čo sa týka žalovaným vnesenej námietky premlčania, k tomu žalobkyňa uviedla, že nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia nie sú premlčané, lebo o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela na základe listu z Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 5. 10. 2016 a teda subjektívna premlčacia doba neuplynula a neuplynula ani objektívna premlčacia doba lebo bezdôvodné obohatenie sa žalovaného považuje za úmyselné a preto preň platí desaťročná premlčacia doba. Žalobkyňa trvala na tom, aby súd určil všetky štyri úverové zmluvy za neplatné a aby uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške spolu 1.574,74 eur.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalovaný ani jeho právny zástupca napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavili. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali, pred pojednávaním žalovaný prostredníctvom vyjadrenia zo dňa 8. 5. 2018 doplnil svoju argumentáciu k nedôvodnosti žaloby. V súlade s ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

8. Žalobkyňa pred otvorením pojednávania uviedla, že čo sa týka určenia úverových zmlúv za neplatné, v tejto časti berie žalobu späť a trvá na žalobe už len v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške spolu už len 1.450,94 eur, teda aj čo do vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 123,80 eur berie žalobu späť ako to bolo uvedené už v jej vyjadrení zo dňa 11. 7. 2018.

9. Nakoľko žalobkyňa písomným podaním zo dňa 19. 5. 2017 vzala žalobu späť čo do určenia predmetných štyroch úverov za bezúročné a bezpoplatkové a následne písomným podaním zo dňa 11. 7. 2018 vzala žalobu späť aj čo do vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 123,80 eur a pred otvorením pojednávania vzala žalobu späť aj čo do určenia neplatnosti predmetných úverových zmlúv, bolo potrebné rozhodnúť o týchto čiastočných späťvzatiach žaloby, nakoľko došlo k nim až po doručení žaloby žalovanému (§ 145 ods. 3 CSP a contrario).

10. Postup súdu nasledujúci v prípade, ak žalobca svoju žalobu vezme v priebehu konania sčasti späť upravuje § 145 CSP.

11. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

12. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

13. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa svoju žalobu vzala sčasti späť pred začatím pojednávania, postupujúc podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatiu žaloby žalobkyňou bez ďalšieho zastavil.

14. Predmetom posúdenia tak po čiastočných späťvzatiach žaloby žalobkyňou ostal jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo štyroch úverových zmlúv vo výške spolu 1.450,94 eur (582,56 eur + 481,59 eur + 292,40 eur + 94,39 eur).

15. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že zo strany žalovaného k žiadnemu plneniu na ňou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nedošlo a žalovaný nereagoval ani na jej návrh na mimosúdnu dohodu. Trvala na tom, že predmetné úverové zmluvy, ktorých súčasťou boli dohody o doplnkových službách nemôžu obstať lebo postrádajú zákonné náležitosti, najmä správnu výšku RPMN a termín konečnej splatnosti a neobstojí ani v nich uvedená výška odplaty ktorá odporuje dobrým mravom. Námietka premlčania je podľa žalobkyne nedôvodná, nakoľko vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe rozhodujúce je kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela o tom, že malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, pričom ako priemerný spotrebiteľ sa to mohla dozvedieť až po odbornej právnej pomoci, po porade s odborníkom, či občianskym spotrebiteľským združením alebo z internetu, nakoľko logicky ak by už v čase uzavretia zmlúv alebo po ich uzavretí vedela tieto skutočnosti, nebola by žalovanému plnila nad rozsah reálne jej poskytnutých úverov. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, má za to, že tá začala plynúť až v deň nasledujúci po poslednej uhradenej splátke úveru a keďže žalovaný je profesionál, platí desaťročná objektívna premlčacia doba. Podľa žalobkyne odplata v zmysle zmlúv o doplnkovej službe mala sa zahŕňať do celkových nákladov, pričom ide o obchádzanie zákona a o navyšovanie úroku, nakoľko dané doplnkové zmluvy pre žalobkyňu neboli ani potrebné, ani výhodné, išlo zo strany žalovaného len o kamuflovanie skutočnej odplaty za dané úvery. Žalobkyňa uviedla, že z dôvodu bezúročných a bezpoplatkových úverov nebol dôvod plniť a žiadať od žalobkyne plnenie úrokov a poplatkov, mala sa plniť len istina a preto domáha sa vrátenia plnenia nad poskytnutú istinu úverov ako bezdôvodného obohatenia žalovaného.

16. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, ktoré im aj vzájomne so všetkými ich prílohami doručil, vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených stranami, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

17. Nebolo medzi stranami sporné, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným štyri tu posudzované zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 8. 6. 2007 (čl. 209 spisu), zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 17. 7. 2011 (čl. 211 spisu), zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 19. 2. 2014 (čl. 13 spisu) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 18. 8. 2014 (čl. 17 spisu). Zmluvy majú podobu predtlačenej formulára žalovaného do ktorého boli rukou vpísané jednotlivé údaje, a to osobné údaje žalovanej a potom údaje o samotnom spotrebiteľskom úvere.

18. V prvej posudzovanej zmluve uzavretej dňa 8. 6. 2007 je uvedené, že výška poskytnutého bezúčelového úveru bola 28.000,- Sk s tým, že zákazník (žalobkyňa) zaplatí v súvislosti s týmto úverom celkové náklady vo výške 21.280,- Sk a celková čiastka, ktorú bude povinná zaplatiť na základe zmluvy že bude 49.280,- Sk. V zmluve je uvedené, že celková čiastka 49.280,- Sk bude platená v 55 týždenných splátkach po 896,- Sk a že splatnosť prvej splátky nastane 7. kalendárny deň po uzavretí zmluvy. V predtlačenej časti tlačiva tejto zmluvy je uvedené, že celkové náklady ktoré sa zákazník (tu žalobkyňa) zaväzuje zaplatiť žalovanému zahŕňajú úrok (vo výške 15 % ročne) a administratívny poplatok. Na strane

č. 2 tlačiva zmluvy v predtlačenom texte je pod bodom 11 uvedené, že RPMN na bezúčelový úver so splátkou 28 týždňov je 516,27 %, RPMN na bezúčelový úver so splátkou 42 týždňov je 326,88 % a RPMN na bezúčelový úver so splátkou 55 týždňov že je 220,94 %. Predtlačенý text tam uvádza, že cit.: "Zákazník týmto potvrdzuje, že bol Providentom oboznámený s výškou RPMN úveru, poskytnutého Zákazníkovi na základe tejto zmluvy."

19. V druhej posudzovanej zmluve uzavretej dňa 17. 7. 2011 je uvedené, že výška poskytnutého spotrebiteľského úveru je 560,- eur a že celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g) zákona sú tvorené súčtom úroku a administratívneho poplatku, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 23,57 % ročne zo sumy úveru, t.j. vo výške 80,63 eur a administratívny poplatok pevnou sumou 112,56 eur. Celkové náklady tak predstavujú RPMN vo výške 70,38 % a celková čiastka k zaplaceniu že je 753,19 eur. V zmluve je uvedené, že zákazník (žalobkyňa) splatí dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach z ktorých 59 bude vo výške 12,56 eur a posledná vo výške 12,15 eur s tým, že termín poslednej splátky a konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy. V zmluve je zaškrtnutím vyznačené, že zákazník (žalobkyňa) žiada na splácanie hotovostný režim.

20. V tretej tu posudzovanej zmluve uzavretej dňa 19. 2. 2014 je uvedené, že výška poskytnutého spotrebiteľského úveru je 340,- eur a že celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g) zákona sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 22,38 % ročne zo sumy úveru, t.j. vo výške 48,96 eur a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 68,34 eur. Celkové náklady tak predstavujú RPMN vo výške 70,38 % a celková čiastka k zaplaceniu že je 457,30 eur. V zmluve je uvedené, že zákazník (žalobkyňa) splatí dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, z ktorých 59 bude vo výške 7,63 eur a posledná vo výške 7,13 eur s tým, že termín poslednej splátky a konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy. V zmluve je zaškrtnutím vyznačené, že zákazník (žalobkyňa) žiada na splácanie hotovostný režim.

21. V štvrtej tu posudzovanej zmluve uzavretej dňa 18. 8. 2014 je uvedené, že výška poskytnutého spotrebiteľského úveru je 400,- eur a že celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g) zákona sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 11,45 % ročne zo sumy úveru, t.j. vo výške 28,19 eur a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 40,20 eur. Celkové náklady tak predstavujú RPMN vo výške 31,91 % a celková čiastka k zaplaceniu že je 468,39 eur. V zmluve je uvedené, že zákazník (žalobkyňa) splatí dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach z ktorých 59 bude vo výške 7,81 eur a posledná vo výške 7,60 eur s tým, že termín poslednej splátky a konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. V zmluve je zaškrtnutím vyznačené, že zákazník (žalobkyňa) žiada na splácanie bezhotovostný režim.

22. Z predložených listinných dôkazov súd zistil, že k zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17. 7. 2011 bola v rovnaký deň uzavretá stranami „Zmluva o zabezpečení splátok úveru“ v zmysle ktorej žalovaný sa zaviazal za odmenu poskytovať pravidelne službu spočívajúcu v prevzatí finančnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru s tým, že odmena za poskytnutie služby mala byť 288,40 eur a splácaná mala byť v 60 týždenných splátkach.

23. Ďalej súd z predložených listinných dôkazov súd zistil, že k zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19. 2. 2014 bola v rovnaký deň uzavretá stranami „Zmluva o zabezpečení splátok úveru“ v zmysle ktorej žalovaný sa zaviazal za odmenu poskytovať pravidelne službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru s tým, že odmena za poskytnutie služby mala byť 175,10 eur a splácaná mala byť v 60 týždenných splátkach.

24. Z predložených listinných dôkazov súd tiež zistil, že k zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18. 8. 2014 bola v rovnaký deň uzavretá stranami „Zmluva o dobrovoľnej doplnkovej službe zabezpečenia splátok úveru“, v zmysle ktorej žalovaný sa zaviazal za odmenu poskytovať pravidelne službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej sumy určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru s tým, že odmena za poskytnutie služby mala byť 206,-eur a splácaná mala byť v 60 týždenných splátkach.

25. Žalobkyňa v spore tvrdila, že všetky vyššie uvedené úverové zmluvy trpeli nedostatkami majúcimi za následok, že žalovanému z nich vznikol len nárok na vrátenie poskytnutej úverovej istiny a že nárok na úroky a poplatky mu nevznikol, lebo pre nedodržanie náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch jednalo sa o bezúročné a bezpoplatkové úvery.

26. S tvrdením žalobkyne, že jednalo sa v danom prípade o bezúročné a bezpoplatkové úvery sa súd stotožnil. Aj po späťvzátí žaloby žalobkyne čo do samostatného určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov osobitným výrokom (ktoré vzhľadom na súčasne podanú žalobu o plnenie - vydanie bezdôvodného obohatenia titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov ani nebolo namieste) súd pritom musel ako predbežnú otázku vo vzťahu k posúdeniu, či došlo alebo nedošlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu riešiť, či vznikol z daných úverov nárok na úroky a poplatky alebo nevznikol, preto toto posúdenie bez ohľadu na dané čiastočné späťvzatie žaloby vykonal.

27. Čo sa týka prvej úverovej zmluvy uzavretej stranami dňa 8. 6. 2007, pri jej posúdení je treba prioritne vychádzať z ustanovení v tom čase účinného zákona o spotrebiteľských úveroch číslo 258/2001 Z.z. (viď tiež prechodné ustanovenie v § 25 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch číslo 129/2010 Z.z.).

28. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (8. 6. 2007) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

29. Po posúdení obsahu uvedenej zmluvy súd konštatuje že uvedená zmluva túto náležitosť neobsahuje. Medzi základnými údajmi úveru (uvedenými na prvej strane zmluvy), ktoré sú logicky hlavným bodom záujmu spotrebiteľa a kde preto takýto údaj mal byť obsiahnutý sa tento údaj vôbec nenachádza. Len v rámci husto písaného textu na rube tlačiva zmluvy je paušálne v troch alternatívach, vymedzených len v závislosti od dĺžky splácania úveru (bez ohľadu na jeho konkrétnu dojednanú výšku a konkrétne dojednanú výšku celkových nákladov) uvedená výška RPMN, čo je nepostačujúce a nenapĺňa to požiadavku zákona. Požiadavku zákonodarcu, ktorý údaj o RPMN pripísal taký význam, že výslovne v predmetnom zákonom ustanovení jeho nedodržanie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru zaiste nenapĺňa postup, kedy údaj o RPMN je len formálne, paušálne, bez ohľadu na konkrétne parametre úveru doslova skrytý v hustom texte na rube zmluvy, majúcom povahu všeobecných podmienok.

30. Súdna prax dávno uzavrela, že podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a v súčasnosti v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu Zmluvy. Súd nepopiera, že časť zmluvných dojednaní môže obsiahnuť vo všeobecných obchodných podmienkach (resp. úverových podmienkach a pod.), avšak toto sa môže vzťahovať iba na menej podstatné náležitosti zmluvy. Časť obsahu zmluvy sa teda síce môže určiť i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné obchodné podmienky, je však potrebné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Údaj o RPMN však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednanie, ale za údaj, uvedenie ktorého sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné takýto údaj uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmto údajom má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či i pri takejto miere nákladov spotrebiteľského úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž o jeden z ukazovateľov výhodnosti úveru. Nakoľko v danom prípade tak tomu nebolo, súd vychádzal z predpokladu, že tento údaj nebol v zmluve o poskytnutí úveru, uzatvorenej so žalobkyňou riadne uvedený a považoval takýto úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil neskôr v podstate aj samotný zákonodarcu tým, že podľa v súčasnosti účinného § 9 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č. 106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti bolo v dôvodovej správe poukázané aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11. 11. 2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

31. I keby sa ale nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, i tak by bol namieste záver o nevzniknutí nároku na úroky a poplatky za úver z dôvodu, že podľa názoru súdu v časti dojednanej odplaty zmluva odporuje zákonu a dobrým mravom (§ 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

32. Je nesporné, že strany uzavreli dňa 8. 6. 2007 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 28.000,- Sk a žalobkyňa sa ho zaviazala vrátiť v 55 týždenných splátkach, pričom v zmluve bolo uvedené, že zaplatí celkové náklady vo výške 21.280,- Sk a teda žalobkyňa mala zaplatiť sumu 49.280,- Sk. Výška odplaty v percentuálnom vyjadrení tak za 55 týždňov, čo je cca 1 rok mala predstavovať 76 % poskytnutej sumy. Celkové náklady podľa bodu 1 zmluvy mali pozostávať z úroku vo výške 15 % ročne a administratívneho poplatku. Veriteľ v zmluve o úvere žiadnym spôsobom nešpecifikoval, z čoho pozostáva tento „administratívny poplatok“. Takáto výška úroku a poplatku je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi.

33. Pre posúdenie primeranosti výšky odplaty nie je podstatné ako je táto nazvaná, či úrok, či administratívny poplatok alebo inak, ani podľa akého predpisu sa uplatňuje. Podstatný je pomer jej výšky k výške poskytnutej sumy s prihliadnutím k lehote jej splatnosti. Ak sa pri úvere 28.000,- Sk (929,42 eur) súčasne požaduje od spotrebiteľa odplata prezentovaná zjavne len v snahe obhájiť jej celkovú výšku sčasti ako úrok a sčasti ako administratívny poplatok a to vo výške 76 % požičanej sumy za rok a niečo, nemožno takýto poplatok vyňať súdnej kontrole.

34. I keď súd nepopiera a rešpektuje skutočnosť, že výška odplaty u nebankových subjektov, akým je aj žalovaný je logicky vyššia ako obvyklé bankové úroky vzhľadom na ich vyššie podnikateľské riziko, to neznamená, že výška úrokov či inej odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov môže byť u nebankového subjektu neobmedzená, bezbrehá, nemajúca žiadne limity, niekoľkonásobne presahujúca tieto bankové úroky, ako je tomu v prípade predmetnej úverovej zmluvy. Súd si ani nevie predstaviť reálnu administratívu spojenú s predmetným úverom, ktorá by za 55 týždňov odôvodňovala taký vysoký administratívny poplatok v pomere k cene úveru. Ani rýchlosť poskytnutia úveru, či špecifická nebankového poskytovania úverov nemôžu nič zmeniť na neprijateľnosti výšky danej odplaty.

35. Súd si v tejto súvislosti podporne dovoľuje poukázať tiež na tú skutočnosť, že na praktiky, kedy sa v minulosti úroky maskovali za rôzne poplatky spojené s poskytnutím úveru medzičasom reagoval zákonodarca tak, že zákonom č. 106/2014 Z.z. ktorý novelizoval Občiansky zákonník zadefinoval inštitút civilnoprávnej úžery, pričom v dôvodovej správe argumentoval okrem iného práve praktikami, keď sa v zmluve uvedie tzv. zmluvná odmena, pričom v zmluve sa vôbec neuvádzajú úroky požadované od spotrebiteľa (viď osobitnú časť dôvodovej správy čl. I k bodu 1). Zároveň tam pre odstránenie pochybností jasne vysvetlil, že pojem odplata bude subsumovať akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata tak bude zahŕňať jednak úrok, jednak poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré bude sprevádzať trvanie úverového vzťahu, ale aj všetky náklady spojené s obligatónnym poistením úveru a podobne.

36. Práve v prípade spotrebiteľských, typových zmlúv, ktorých návrhy sú vopred dodávateľom pripravené na predtlačенých tlačivách a v ktorých sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe musia dobré mravy pôsobiť ako korektív, keďže zmluvu uzatvára dodávateľ v podstate „sám so sebou“, nakoľko spotrebiteľ nemá reálnu možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu „približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy“ a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom „primeraného vyrovnania záujmov“.

37. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd má za to, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 8. 6. 2007 žalobkyni vznikla povinnosť vrátiť žalovanému len sumu jej skutočne poskytnutú, teda 28.000,- Sk, t.j. 929,42 eur.

38. Aj v prípade zvyšných troch zmlúv o spotrebiteľskom úvere (zo dňa 17. 7. 2011, zo dňa 19. 2. 2014 a zo dňa 18. 8. 2014) súd dáva za pravdu žalobkyni v tom, že aj podľa názoru súdu jednalo sa o bezúročný a bezpoplatkový úver.

39. Uvedené zmluvy uzavreté boli už za účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ktorý v § 9 ods. 2 stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

40. Uvedené rovnako platilo tak pre zmluvu uzavretú dňa 17. 7. 2011 ako aj pre zmluvy uzavreté dňa 19. 2. 2014 a dňa 18. 8. 2014.

41. Nedodržanie uvedených náležitostí malo v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona (v znení k 17. 7. 2011) resp. podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) uvedeného zákona (v znení účinnom ku dňu 19. 2. 2014 a 18. 8. 2014) za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

42. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobkyne, že v zmluvách zo dňa 17. 7. 2011, zo dňa 19. 2. 2014 a zo dňa 18. 8. 2014 nie je v súlade so zákonnou požiadavkou uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona), niet pochyb o tom, že ten musí byť určený presne, jasne, určito a zrozumiteľne. Spotrebiteľ má byť jasne a zrozumiteľne informovaný o konkrétnom termíne, dátume konečnej splatnosti. Ten musí byť priamo v zmluve výslovne uvedený bez ohľadu na to, že je možné ho vyvodiť z počtu splátok. Ak by za postačujúcu bola považovaná možnosť jednoduchého výpočtu termínu konečnej splatnosti, v takom prípade by v zmluve vždy stačilo uviesť náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, t.j. výšku, počet a termíny splátok a zákonodarca by do zákona vôbec nemusel zakomponovať ust. § 9 ods. 2 písm. f), nakoľko toto by potom úplne stratilo zmysel, lebo z výšky, počtu a termínov splatnosti splátok by sa termín konečnej splatnosti dal vypočítať vždy. Zákon o spotrebiteľských úveroch ale napriek tomu osobitne, jasne a jednoznačne hovorí o jednej z náležitostí zmluvy - termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Teda musí to byť konkrétny termín, ktorý v tu posudzovanej zmluve absentuje. Nestačí uviesť do zmluvy akýkoľvek údaj, aby boli formálne dodržané podmienky zákona. Nezrozumiteľný údaj má pre spotrebiteľa takú istú výpovednú hodnotu ako žiaden údaj. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona slúži na ochranu spotrebiteľa, preto uvedenie tam predpísaných údajov v zmluve spôsobom odporujúcim tak zneniu, ako a najmä aj podstate, účelu a zmyslu zákona je rovnaké, ako keby tam tieto údaje neboli uvedené vôbec. Preto súd má za to, že údaj o termíne konečnej splatnosti v zmluve absentuje, lebo namiesto konkrétneho dátumu je tam uvedené len, cit.: "termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60 týždňa po uzavretí zmluvy". V danom prípade je síce v zmluvách o úvere uvedené, že úver sa poskytuje na dobu 60-tich týždňov a že termín splatnosti poslednej splátky, a teda konečnej splatnosti úveru je 7. deň 60-teho týždňa po dni uzatvorenia zmluvy o úvere, avšak podľa názoru súdu takéto určenie nie je dostatočne určité a zrozumiteľné a to aj s poukazom na ďalšie zmluvné dojednanie. Pri režime plnenia zmluvy je v zmluvách zo dňa 17. 7. 2011 a zo dňa 19. 2. 2014 uvedené, že splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti splátky predchádzajúcej. Ak teda v zmluve je na jednej strane uvedené, že úver je dohodnutý na dobu 60 týždňov a na druhej strane je tiež uvedené, že prvá splátka je splatná 7. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia splátka 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, je nepochybné, že ide o zmluvné dojednanie, v ktorom nie je zrozumiteľne a určito vyjadrený nielen dátum splatnosti splátok úveru, ale aj termín konečnej splatnosti úveru. Pri režime plnenia zmluvy je v zmluve zo dňa 18. 8. 2014 uvedené, že ide o bezhotovostný režim a že splatnosť prvej splátky nastáva 20. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti splátky predchádzajúcej. Ak teda v tejto zmluve je na jednej strane uvedené, že úver je dohodnutý na dobu 60 týždňov a na druhej strane je tiež uvedené, že prvá splátka je splatná 20. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia splátka 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, je nepochybné, že ide o zmluvné dojednanie, v ktorom nie je zrozumiteľne a určito vyjadrený nielen dátum splatnosti splátok úveru, ale aj termín konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu termín konečnej splatnosti úveru nemožno nahrádzať matematickým výpočtom, osobitne pri početných týždenných splátkach ako to bolo v prípade daných zmlúv o úvere. Pokiaľ uviedol žalovaný splatnosť úveru takýmto zložitým popisným spôsobom ako 7. deň 60-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy, zo samotného obsahu tejto formulácie nie je zrejmý dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže sa odvíja jednak odo dňa uzavretia zmluvy a jednak od vykonania matematickej operácie

u spotrebiteľa s nevyhnutnosťou použitia pomôcok (kalkulačka, kalendár). Veriteľ pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere o presnom termíne konečnej splatnosti úveru musí mať vedomosť, preto je jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť jasným spôsobom a nie ponechať jeho výpočet na viac či menej zložité matematické operácie spotrebiteľa. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy akú dlhú dobu a dokedy bude úver splácať. Konečná splatnosť by preto mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy má byť jasný a transparentný. Údaj o termíne konečnej splatnosti má byť v zmluve vyjadrený spôsobom ktorému priemerný spotrebiteľ ľahko porozumie bez toho, aby musel sám prepočítavať a vypočítavať kedy vlastne má splátky splácať a kedy vlastne bude hradiť poslednú z nich. Koniec koncov, uvedený záver súdu už pre žalovaného nemôže byť nijako nový, či prekvapivý, pričom v tejto súvislosti súd poukazuje napr. na aktuálne rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/27/2018, 3Co/36/2018 alebo 2Co/76/2018 kde (pri argumentácii žalovaného obdobnej tu súdnej veci) boli rovnako obdobné úvery žalovaného vyhodnotené ako bezúročné a bez poplatkov. Nie je podľa názoru súdu v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, ak žalovaný predkladal spotrebiteľovi zmluvy, ktoré vyžadujú na zistenie podstatných otázok splácania úveru výpočty. Ak by zákonodarca za splnenie podmienky uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru považoval údaj, ku ktorému spotrebiteľ sa dopracuje dedukciou, resp. nejakým výpočtom, v zákone by to výslovne uviedol (napr. že stačí v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len spôsob výpočtu termínu konečnej splatnosti úveru). Pokiaľ teda dané Zmluvy údaje o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahovali, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných, v spotrebiteľskej zmluve, dostupných údajov. Naopak, je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi. Požiadavka určitosti, jasnosti a zrozumiteľnosti pokiaľ ide o uvedené údaje tu nebola naplnená. Aj v dôvodovej správe k zákonu o spotrebiteľských úveroch je jasne uvedené, že v prípade výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je potrebné si uvedomiť, že pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, keďže je zrejmé, že na rozdiel od žalovaného ktorý úvery poskytoval každý deň, pre množstvo spotrebiteľov ide často krátko o niečo ojedinelé, výnimočné, či nové. Preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, čo v danom prípade nebolo naplnené. Samotný zákonodarca vidí zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch v dostatočnom množstve informácií o podmienkach úveru, nákladov a záväzkoch, ktoré pre neho vyplývajú.

43. K argumentácii žalovaného v tejto časti súd uvádza, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 síce vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50), je ale potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Navyše nemožno v prípade tu posudzovaných zmlúv v žiadnom prípade konštatovať, že priemerný spotrebiteľ si vie bez väčších ťažkostí za daných podmienok vypočítať 60. týždeň po dni uzavretia zmluvy, a preto formulácia termínu splatnosti uvedená takto pre neho nie je dostatočne určitá.

44. I keď už len samotná absencia údajov o termíne konečnej splatnosti úveru v uvedených zmluvách je postačujúca pre potvrdenie názoru žalobkyne, že jednalo sa o bezúročné a bezpoplatkové úvery, súd pre úplnosť uvádza, že aj s tvrdením o nesprávne uvedenej RPMN a celkových nákladoch v daných zmluvách sa stotožňuje, čo je ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti daných úverov. Pokiaľ ide o zmluvy o zabezpečení splátok úveru zo dňa 17. 7. 2011 (čl. 212 spisu) a zo dňa 19. 2. 2014 (čl. 59 spisu), resp. zmluvu o dobrovoľnej doplnkovej službe zabezpečenia splátok úveru zo dňa 18. 8. 2014 (čl. 72 spisu), tieto síce formálne predstavujú samostatné zmluvy, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorické zmluvy nadväzujúcu na zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže ich obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. Spätosť predmetných zmlúv je daná tým, že v prípade neuzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere by

bolo bezpredmetné uzatvárať zmluvu o poskytnutí takejto služby, keďže bez poskytnutia úveru by ani neexistovala povinnosť žalobkyne plniť dlh zo zmluvy o úvere v splátkach.

45. Žalobkyňa pri svojom výsluchu na pojednávaní uviedla, že nakoľko úverov mala viac, prichádzal príslušný zástupca žalovaného ku nej domov s už vyplnenými a pripravenými formulármi týchto zmlúv do ktorých už zasiahnuť nemohla ani nič na nich ovplyvniť a nie je pravda, že uzavrela zmluvy o doplnkových službách dobrovoľne, lebo výslovne zástupcu žalovaného žiadala aby mohla splácať úvery bezhotovostne, nakoľko mala zriadený účet a nechcela aby niekto vedel že ku nej chodia inkasovať splátky úverov, no zástupca žalovaného tvrdil, že úver bez doplnkovej služby poskytnúť nemožno, lebo žalovaný bez toho úvery neposkytuje.

46. Ak žalovaný vo svojej argumentácii tvrdil „dobrovoľnosť“ uzavretia daných doplnkových zmlúv zo strany žalobkyne, tak nielen konzistentné vyjadrenia žalobkyne ale ani listinné dôkazy jeho tvrdenie nepodporujú, nakoľko je pravdivé tvrdenie žalobkyne, že pri úvere zo dňa 18. 8. 2014 táto zvolila si bezhotovostný režim ako je to výslovne vyznačené na strane č. 2 danej zmluvy a preto je nelogické, aby ako tvrdí žalovaný „dobrovoľne“ uzavrela zmluvu o doplnkovej službe v zmysle ktorej by žalovaný preberal od nej peňažnú hotovosť, nakoľko žalobkyňa disponovala bankovým účtom uvedeným v zmluve na ktorý jej žalovaný vyplatil úver a logicky ho z tohto účtu mohla aj pravidelne splácať.

47. Ak žalovaný argumentoval tým, že dôkazom dobrovoľnosti uzavretia daných doplnkových zmlúv so žalobkyňou je aj to, že nie každý spotrebiteľ s ním zmluvu o doplnkovej službe uzavrel, tak treba uviesť, že dané tvrdenie má súd za nepreukázané, nakoľko žalovaný do vyhlásenia dokazovania za skončené nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz na toto svoje tvrdenie, teda že poskytuje (či aspoň raz niekomu poskytol) úver aj bez uzavretia zmluvy o doplnkovej službe.

48. Navyše o jasnej závislosti, podmienenosti a prepojenosti úverových zmlúv s uvedenými doplnkovými zmluvami o zabezpečení splátok úveru svedčí aj to, že na tzv. kartách splátok pripravených žalovaným je ako tzv. „počiatočný stav“ k splácaniu vždy predtlačená suma úveru spolu s odmenou za túto doplnkovú službu. Podľa samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17. 7. 2011 mala totiž žalobkyňa celkovo vrátiť sumu 753,19 eur, no v karte splátok k danej zmluve (čl. 29) je ako počiatočný stav k splácaniu uvedená suma až 1.041,59 eur rovnajúca sa súčtu úveru k vráteniu a odmeny za doplnkovú službu (753,19 eur + 288,40 eur). Aj podľa samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19. 2. 2014 mala žalobkyňa celkovo vrátiť sumu 457,30 eur, no v karte splátok k danej zmluve (čl. 30) je ako počiatočný stav k splácaniu uvedená suma až 632,40 eur rovnajúca sa súčtu úveru k vráteniu a odmeny za doplnkovú službu (457,30 eur + 175,10 eur). Rovnako podľa samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18. 8. 2014 mala žalobkyňa celkovo vrátiť sumu 468,39 eur, no v karte splátok k danej zmluve (čl. 31) je ako počiatočný stav k splácaniu uvedená suma až 674,39 eur rovnajúca sa súčtu úveru k vráteniu a odmeny za doplnkovú službu (468,39 eur + 206 eur).

49. Dané zmluvy o poskytnutí služieb podliehajú prieskumu súdu podľa § 53 Občianskeho zákonníka, keďže táto „služba“ nie je hlavným predmetom plnenia, pričom cieľom zákonodarcu nebolo vylúčiť z preskúmania z hľadiska nepríjateľnosti vedľajšie zmluvné cenové dojednania, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že nie je výnimočnou situáciou, kedy sa dodávatelia práve ich netransparentným zakomponovaním do formulárových spotrebiteľských zmlúv snažia získať neprímeraný majetkový prospech od spotrebiteľov.

50. Tak zmluvy o poskytnutí služieb ako aj úverové zmluvy sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť. Nie je možné považovať ich za individuálne dojednané. Odmena za poskytnutú službu pri úverovej zmluve zo dňa 17. 7. 2011 mala byť vo výške 288,40 eur, čo pri úvere 560,- eur poskytnutom na dobu 60 týždňov predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru a výrazne, niekoľkonásobne presahuje dohodnutý úrok (80,63 eur). Odmena za poskytnutú službu pri úverovej zmluve zo dňa 19. 2. 2014 mala byť vo výške 175,10 eur, čo pri úvere 340,- eur poskytnutom na dobu 60 týždňov rovnako predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru a výrazne, niekoľkonásobne presahuje dohodnutý úrok (48,96 eur). Aj odmena za poskytnutú službu pri úverovej zmluve zo dňa 18. 8. 2014, ktorá mala byť vo výške 206,- eur pri úvere 400,- eur poskytnutom na dobu 60 týždňov predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru a výrazne, niekoľkonásobne presahuje dohodnutý úrok (28,19 eur). Ide o zmluvné podmienky dohodnuté zjavne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, čo spôsobuje ich neplatnosť.

51. Možno preto súhlasiť so žalobkyňou, že RPMN uvedená v zmluvách o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17. 7. 2011, 19. 2. 2014 a 18. 8. 2014 je uvedená nesprávne, keďže doplnková služba týkajúca sa spotrebiteľského úveru - zabezpečenie splátok úveru na základe samostatných zmlúv o doplnkovej službe zabezpečenia splátok úveru, konkrétne odplata za ne má byť súčasťou celkových nákladov a tým aj zarátaná do RPMN, čo sa v tomto prípade nestalo. Je tak nepochybné, že skutočná výška RPMN je vyššia, ako je výška uvedená v daných zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a to niekoľkonásobne, čím spotrebiteľ bol uvedený do omylu dodávateľom, keď úver sa javil výhodnejší, ako v skutočnosti bol, čo malo reálny dopad na jeho správanie. Súd poukazuje na znenie ust. § 2 písm. g) citovaného zákona, kde je daná definícia celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a okrem iných patria tam aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Zmluvy o zabezpečení splátok úveru nie sú individuálne dojednané, sú vyhotovené na formulári, kde boli vpísané len osobné údaje žalobkyne, číslo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a výška odmeny za poskytnutú doplnkovú službu. Z hľadiska obsahu záväzku súd je toho názoru, že táto služba neslúži záujmom spotrebiteľa, ale záujmom dodávateľa. Prakticky ide o inkasovanie splátok, čo je nepochybne prioritným cieľom dodávateľa. V tejto súvislosti súd poukazuje na znenie ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom; odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Obsahom dojednania medzi žalobkyňou a žalovaným o predmetnej doplnkovej službe je zjavná snaha zo strany žalovaného úmyselne získať od žalobkyne vyššie plnenie v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru, ako mu zo zákona vyplýva a tým zákon obchádzať. Súd nezistil žiaden relevantný dôvod pre záver, že táto zmluva slúži záujmom spotrebiteľa. Odôvodnenie žalovaného, že táto zmluva bola pre žalobkyňu výhodná, nakoľko mohla sa rozhodnúť splácať dlžnú sumu vkladom alebo prevodom na bankový účet žalovaného, je nepresvedčivé a výhoda spotrebiteľa v tomto prípade je len iluzórna, absolútne neadekvátne výške dojednanej odplaty. Naopak výhoda je daná u žalovaného.

52. Súd poukazuje na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/142/2016-328 zo dňa 8. 12. 2016, z ktorého cit: „Podľa záverov odvolacieho súdu je právne bezvýznamné, aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru (odmena/poplatok). Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku je jeho netransparentnosť a neprímeraná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou, neprímerane prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku. Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve.“

53. V zmluvách o úvere zo dňa 17. 7. 2011, zo dňa 18. 2. 2014 a zo dňa 18. 8. 2014 sú tiež uvedené administratívny poplatok (vo výške 112,56 eur pri zmluve zo dňa 17. 7. 2011) resp. poplatky za garantovanú službu v pevnej výške, a to 68,34 eur pri zmluve zo dňa 19. 2. 2014 resp. 40,20 eur pri zmluve zo dňa 18. 8. 2014. Žalobkyňa mala takto v súhrne zaplatiť žalovanému za bližšie neurčené služby neprímerane vysoké poplatky, aj za stavu, že jej žiadna služba poskytnutá nebude. Je podľa názoru neprípustný postup, kedy stanovením paušálnej výšky poplatku by sa obchádzala prípadná požiadavka presne vyčíslieť náklady vzniknuté s poskytnutím tej ktorej služby, napr. zaslaním upomienky, vyhotovením duplikátov zmluvných dokumentov a pod. Predmetné ustanovenia zmluvy o poplatkoch tak vyznievajú výrazne v neprospech spotrebiteľa, a to s ohľadom na jeho koncepciu a samotnú výšku poplatkov. Ide preto podľa názoru súdu o neprijateľné dojednania.

54. Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že úverové zmluvy zo dňa 17. 7. 2011, zo dňa 19. 2. 2014 a zo dňa 18. 8. 2014 síce obsahujú údaj o celkových nákladoch zákazníka a RPMN, no nie v skutočnej, reálnej výške nakoľko nezohľadňujú „odmenu“ poskytovateľa v zmysle zmlúv o zabezpečení splátok úveru, preto nenapĺňajú požiadavku zákona.

55. Žalobkyňa tvrdila, že vzhľadom na to, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 8. 6. 2007 dostala od žalovaného len sumu 929,42 eur a zaplatila mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 1.511,98 eur (viď čl. 222 spisu), došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor pri danej zmluve vo výške 582,56 eur, ktoré preto žiadala vydať - zaplatiť. Ďalej tvrdila, že vzhľadom na to, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 17. 7. 2011 dostala od žalovaného len sumu 560,- eur a zaplatila mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 1.041,59 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor pri danej zmluve vo výške 481,59 eur, ktoré preto žiadala vydať - zaplatiť. Tiež tvrdila, že vzhľadom na to, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 19. 2. 2014 dostala od žalovaného len sumu 340,- eur a zaplatila mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 632,40 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor pri tejto zmluve vo výške 292,40 eur, ktoré preto žiadala vydať- zaplatiť. Rovnako tvrdila, že vzhľadom na to, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 18. 8. 2014 dostala od žalovaného len sumu 400,- eur a zaplatila mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 494,39 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor pri danej zmluve vo výške 94,39 eur, ktoré preto žiadala vydať - zaplatiť. Spolu teda (po čiastočnom späťvzatí žaloby) ako bezdôvodné obohatenie žalovaného žiadala vydať - zaplatiť sumu 1.450,94 eur (582,56 eur + 481,59 eur + 292,40 eur + 94,39 eur).

56. Žalovaný je toho názoru, že pri žiadnej zo zmlúv o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia a že nikdy neprijal plnenie od žalobkyne bez právneho dôvodu.

57. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

58. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

59. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

60. Ako už súd uviedol, úvery poskytnuté žalovaným žalobkyňi je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Žalobkyňa tak bola povinná vrátiť žalovanému len sumu istiny čerpaných úverov, nič viac. Keďže bolo preukázané, že žalobkyňa plnila žalovanému aj nad rozsah istiny čerpaných úverov, sú tieto peňažné prostriedky bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), a preto ich musí vydať (§ 456 Občianskeho zákonníka).

61. Čo sa týka samotnej konkrétnej, tu uplatňovanej výšky nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalovaný skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, koľko na tú ktorú zmluvu uhradila poprel, avšak jeho popretie skutkových tvrdení žalobkyne bolo vzhľadom na ust. § 151 ods. 2 CSP neúčinné, lebo žalovaný neuviedol vlastné tvrdenie o predmetných skutkových okolnostiach, teda neuviedol, koľko podľa neho potom v skutočnosti žalobkyňa na dané úvery mala zaplatiť. Žalovaný ako veriteľ nesporne musí mať vedomosť o tom, koľko na tú ktorú zmluvu malo byť žalobkyňou uhradené, preto ak chcel jej skutkové tvrdenia o uskutočnených úhradách poprieť účinne, bol povinný uviesť vlastné tvrdenie o výške úhrad, nakoľko sa to týka jeho konania a vnímania a teda mohol tak urobiť. Keďže tak neurobil, jeho paušálne popretie skutkových tvrdení žalobkyne o výške ňou reálne uhradených súm je neúčinné.

62. Je navyše treba k popieraniu skutkových tvrdení žalobkyne zo strany žalovaného uviesť aj to, že vo vyjadrení k žalobe zo dňa 23. 3. 2017 (čl. 109 rub) žalovaný k zmluve číslo XXXXXXXXXX zo dňa 18. 8. 2014 výslovne uviedol, že tvrdenie žalobkyne že na splnenie povinností z danej zmluvy zaplatila mu

sumu 494,39 eur nepopiera. Už len z uvedeného dôvodu jeho následné popretie aj tohto skutkového tvrdenia žalobkyne vo vyjadrení žalovaného zo dňa 8. 5. 2018 je absolútne neúčinné.

63. Navyše nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie výšky úhrad. Žalobkyňa totiž ku každej úverovej zmluve predložila tzv. kartu splátok (čl. 28, 29, 30 a 31 spisu), na ktorej v súčinnosti so žalovaným, resp. jeho zástupcom boli zaznamenávané jednotlivé úhrady žalobkyne, pričom z daných kariet splátok vyplýva, že na úver zo dňa 8. 6. 2007 (číslo zmluvy XXXXXXXXXX) uhradila žalobkyňa spolu sumu 45.550,- Sk (t.j. 1.511,98 eur) tak ako je to špecifikované vo vyjadrení žalobkyne zo dňa 11. 7. 2018 (čl. 228 spisu). Ďalej z daných kariet splátok vyplýva, že na úver zo dňa 17. 7. 2011 (číslo zmluvy XXXXXXXXXX) uhradila žalobkyňa spolu sumu 1.041,59 eur tak ako je to špecifikované vo vyjadrení žalobkyne zo dňa 11. 7. 2018 (čl. 229 - 230 spisu). Z daných kariet splátok tiež vyplýva, že na úver zo dňa 19. 2. 2014 (číslo zmluvy XXXXXXXXXX) uhradila žalobkyňa spolu sumu 632,40 eur tak ako je to špecifikované vo vyjadrení žalobkyne zo dňa 11. 7. 2018 (čl. 231 spisu) a na úver zo dňa 18. 8. 2014 (číslo zmluvy XXXXXXXXXX) uhradila žalobkyňa spolu sumu 494,39 eur tak ako je to špecifikované vo vyjadrení žalobkyne zo dňa 11. 7. 2018 (čl. 232 spisu) a čo žalovaný vo vyjadrení k žalobe ani nepoprel. Za úplne nedôvodné považuje súd tvrdenie žalovaného (čl. 204 spisu), že karty splátok nemá k dispozícii a preto sa k nim nemôže adekvátne vyjadriť, lebo jednak tieto mu ako prílohy žaloby so žalobou boli vo fotokópii doručené a žalovaný v danom vyjadrení (rovnako čl. 204 spisu) na ich obsah aj sám poukazoval, čo jeho tvrdenie, že ich nemá k dispozícii priamo vyvracia.

64. Súd preto na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že suma bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný žalobkyňi v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka povinný vydať je pri úvere zo dňa 8. 6. 2007 číslo zmluvy XXXXXXXXXX vo výške 582,56 eur (1.511,98 eur - 929,42 eur), pri úvere zo dňa 17. 7. 2011 číslo zmluvy XXXXXXXXXX vo výške 481,59 eur (1.041,59 eur - 560,- eur), pri úvere zo dňa 19. 2. 2014 číslo zmluvy XXXXXXXXXX vo výške 292,40 eur (632,40 eur - 340,- eur) a pri úvere zo dňa 18. 8. 2014 číslo zmluvy XXXXXXXXXX vo výške 94,39 eur (494,39 eur - 400,- eur), keďže ide o majetkový prospech žalovaného získaný plnením žalobkyne bez právneho dôvodu vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov. Keďže v priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce tvrdenie žalobkyne, že žalovaný tieto sumy, vo výške spolu 1.450,94 eur jej ku dňu podania žaloby ani do dňa vyhlásenia rozsudku nezaplatil ani sčasti (potvrdzujú to aj vyjadrenia žalovaného k žalobe, ktorý popieral samotnú dôvodnosť takého nároku) súd žalobe čo do povinnosti vydania bezdôvodného obohatenia v tejto výške žalovaným žalobkyňi vyhovel. Dlh žalovaného vo forme jeho bezdôvodného obohatenia je ku dňu vyhlásenia rozsudku celý splatný (bol splatný už aj v čase podania žaloby), nakoľko žalobkyňa ako vyplýva z jej výziev žalovanému (viď napr. výzvu na čl. 10 spisu) žalovaného už pred podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia zo všetkých štyroch zmlúv riadne žiadala (§ 563 Občianskeho zákonníka), preto súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.450,94 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 CSP).

65. Čo sa týka jednotlivých námietok žalovaného proti uplatňovaným nárokom v rámci jeho obrany produkovanej v jeho písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 23. 3. 2017 a v ďalšom jeho vyjadrení zo dňa 8. 5. 2018, tak k týmto súd uvádza nasledovné.

66. Ak žalovaný poukazuje na § 129 a § 132 CSP namietal nezrozumiteľnosť žaloby, čo okrem iného malo mať za následok jeho nemožnosť sa k nej náležite vyjadriť, táto jeho námietka bola zjavne nedôvodná. Súd žalobu žalobkyne mal za dostatočne zrozumiteľnú a určitú, opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe ako aj žalobný návrh umožňovali o nej konať. Žalobkyňa už priamo v žalobe (a nie v jej prílohách ako tvrdil žalovaný) jasne uviedla prečo jednotlivé úverové zmluvy neobstoja a prečo sa malo jednať o bezúročné a bezpoplatkové úvery poukazom na konkrétne ich nedostatky (neuvedenie konečnej splatnosti úverov, termínov splatnosti splátok, neprávne uvedená RPMN a celková odplata), uviedla, koľko mala na úvery zaplatiť a prečo teda malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie v danej výške. Súd preto nezistil dôvod na odstraňovanie väd žaloby postupom podľa § 129 CSP a o žalobe žalobkyne preto konal bez ďalšieho. Opačný postup by v materiálnom právnom štáte bol podľa názoru súdu neprípustným, prepjatým formalizmom. Koniec koncov, ak by žaloba žalobkyne pre žalovaného skutočne bola nezrozumiteľná, zaiste by sa k nej nedokázal obsiahlo a kvalifikovane vyjadriť na 29 stranách svojho písomného vyjadrenia k žalobe. Keďže v ňom zaujímal stanovisko ku konkrétnym žalobkyňou namietaným nedostatkom zmlúv (RPMN, odplata, konečná splatnosť atď.) a vyjadroval sa v ňom ku

konkrétnym skutkovým tvrdeniam (napr. k výške úhrad na úvery) je zrejmé, že žaloba žalobkyne pre neho zrozumiteľná bola.

67. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 8. 5. 2018 namietal zmenu žaloby žalobkyňou. Súd však s poukazom na ust. § 140 CSP a § 167 ods. 3 CSP konštatuje, že vyjadrenia žalobkyne k vyjadreniam žalovaného neboli zmenou žaloby, preto ani súd procesne (či ju pripustí či nepripustí) o žiadnej zmene žaloby nerozhodoval. Žalobkyňa v replike uskutočnenej na výzvu súdu postupom podľa § 167 ods. 3 CSP neuskutočnila žiadnu kvantitatívnu ani kvalitatívnu zmenu žaloby, nedošlo ani k podstatnej zmene alebo doplneniu rozhodujúcich skutočností opierajúcej sa nejakou zmenou skutkového stavu, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o zmene žaloby. Žalobkyňa v replike a následnom vyjadrení uviedla ďalšie skutočnosti, avšak to zákon výslovne predpokladá vždy (§ 167 ods. 3 CSP) bez toho aby automaticky šlo o zmenu žaloby. Žalobkyňou uvádzané skutočnosti vychádzali z nezmeneného skutkového stavu (netvrdila napr. ďalšiu úverovú zmluvu, či ďalšie svoje úhrady a podobne) a reagovali na námietky žalovaného, pričom týkali sa tých istých dôvodov ktoré už boli uvedené v žalobe, preto ani podľa označenia ani podľa obsahu nešlo o zmenu žaloby, a tak aj táto procesná námietka žalovaného je nedôvodná. Žaloba žalobkyňou nebola v priebehu sporu zmenená, došlo len k jej čiastočným späťvzatiam po doručení žaloby žalovanému, o ktorých súd v súlade s ust. § 145 ods. 2 veta druhá CSP rozhodol až v rozhodnutí vo veci samej.

68. Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti žalobného návrhu na plnenie- synalagmatická reštitúcia podľa § 457 Občianskeho zákonníka, aj táto námietka žalovaného bola nedôvodná. Z neexistujúceho nároku (na odmenu za doplnkové služby) pre neprijateľnosť a neplatnosť samotných dohôd o týchto službách ktorú súd odôvodnil vyššie nevznikli žalovanému žiadne nároky, ktoré by mu mala žalobkyňa vydať. Skutočné, vecné náklady s danými službami v tomto konkrétnom prípade spojené žalovaný nevyčíslil, nešpecifikoval, nepreukázal, tieto nemôžu byť vo výške rovnajúcej sa dojedanej odmene okrem iného aj preto, že v danom prípade úvery boli splatené v menšom počte splátok než bol ten, z ktorého sa vychádzalo pri výpočte odmeny za dané služby žalovaným. Výklad ust. § 457 a § 458 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na daný prípad ponúknutý žalovaným v danom prípade neobstojí. Žalovaný poukazuje na prípad zrušenej kúpnej zmluvy kde povinnosť vrátenia kúpnej ceny je viazaná na povinnosť vydať predmet kúpy, tu však išlo o úplne iný prípad. Tu žiadne reálne plnenie v záujme žalobkyne poskytnuté nebolo, išlo o plnenie v záujme žalovaného založené na neprijateľnom, neplatnom dojednaní sledujúcom výlučne záujmy žalovaného, preto žalobkyňa titulom daných „doplnkových služieb“ nie je povinná žalovanému nič vrátiť.

69. K opakovaným poukazom žalovaného na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzavretých so žalobkyňou ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku. Súdný dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Takisto vyslovil, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V tu súdenom spore ale ako už bolo uvedené, podmienky týchto zmlúv neumožňovali spotrebiteľovi (žalobkyňi) bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok a termín konečnej splatnosti, pričom v spojení s ďalšími vytykanými nedostatkami zmlúv (najmä nesprávne uvedená RPMN a celková odplata) ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezsporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Ak by odplata a RPMN boli uvedené v zmluvách správne, išlo by o podstatne vyššie hodnoty, čo nesporne mohlo ovplyvniť rozhodovanie žalobkyne o uzavretí zmlúv so žalovaným.

70. Ani námietku premlčania vznesenú žalovaným súd nepovažoval za dôvodnú. Súd sa aj v tomto smere stotožnil s argumentáciou žalobkyne a má za to, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo pri všetkých štyroch zmluvách uplatnené tak v subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej dobe.

71. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

72. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

73. Čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je zákonom ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba je 2-ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986).

74. V prípade plnenia bez právneho dôvodu je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Je zrejmé, že v danom prípade bol medzi žalobkyňou a žalovaným úverovými zmluvami zo dňa 8. 6. 2007, 17. 7. 2011, 19. 2. 2014 a 18. 8. 2014 založený spotrebiteľský záväzkový vzťah v ktorom princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, čo vyslovil aj NS SR v uznesení vo veci 6 MCdo 9/2012.

75. V súvislosti s posudzovaním behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby niet dôvodu popierať tvrdenie žalobkyne, že vstupovala do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že žalovaným predložené a vopred pripravené zmluvy budú obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom o spotrebiteľských úveroch. Je v tomto smere tiež absolútne logická argumentácia žalobkyne, že ak by ako priemerný spotrebiteľ bez právnického vzdelania vedela, že jedná sa o bezúročné a bezpoplatkové úvery, hradila by len ich istinu a nie aj plnenia nad jej rámec.

76. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobkyňa podľa vlastného vyjadrenia dozvedela až v roku 2016 kedy najskôr v auguste 2016 z internetu zistila, že dochádza k takýmto praktikám a nakoľko mala úverov viac, začala sa o tieto veci bližšie zaujímať, dostala sa k stránke Centra právnej pomoci, a obrátila sa na Ministerstvo spravodlivosti za účelom posúdenia úverových zmlúv ktoré mala uzavreté s viacerými veriteľmi, vrátane žalovaného, kde odpoveď jej prišla listom zo dňa 5. 10. 2016 (čl. 32 spisu).

77. Preto ak žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa podala na súde dňa 21. 10. 2016, súd konštatuje, že sa tak stalo v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože o bezdôvodnom obohatení sa preukázateľne dozvedela najskôr v auguste 2016. Dôkaz o opaku žalovaný nepredložil na rozdiel od žalobkyne ktorá na svoje tvrdenia predložila početné listinné dôkazy. Z obsahu žalobkyňou predloženej korešpondencie jednak so samotným žalovaným (viď napr. predžalobná výzva žalobkyne - pokus o zmier zo dňa 13. 9. 2016 na čl. 7 spisu, následné vyjadrenie žalovaného zo dňa 3. 10. 2016 na čl. 9 spisu, žalovanému adresovaná žiadosť žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia sa vo výške 1.574,74 eur zo dňa 13. 9. 2016 na čl. 10 spisu ako aj ďalšia korešpondencia na čl. 24 až 27 spisu) ako aj z korešpondencie žalobkyne s odborom ochrany spotrebiteľa na Ministerstve spravodlivosti SR vyplýva, že žalobkyňa sa skutočne dozvedela o tom, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal najskôr v auguste 2016. V korešpondencii s odborom ochrany spotrebiteľa na

Ministerstve spravodlivosti SR po jeho obobnání sa s úverovou zmluvou bola žalobkyňa informovaná o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov a neprijateľných zmluvných podmienkach. Z uvedeného možno vyvodiť, že až týmto okamihom sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaný nemal nárok na žalobkyňou poskytnuté plnenia s výnimkou istiny úveru, a teda že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Do spisu predložené listy Ministerstva spravodlivosti SR z roku 2013 netýkali sa žalobkyne, nie sú určené jej, týkali sa iných osôb a iných zmlúv, je tak zrejmá pravdivosť tvrdení žalobkyne, že tieto listy stiahla si z internetu v lete 2016 v rámci zisťovania možností svojej právnej ochrany. Je zrejmé, že ak by žalobkyňa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov vedela už v roku 2013, nebola by ešte v roku 2014 plnila nad rámec jej poskytnutej úverovej istiny.

78. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmlúv platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať správnu hodnotu RPMN a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takýchto zmlúv nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia správnej výšky RPMN, konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pri súčasnom uzatváraní vedľajších dohôd zjavne motivovaných snahou obísť zákonné obmedzenia a limity a že by pre prípad, že sa tak stane, nebol s tým uzrozumý. Uvedené konštatovanie nie je osamelým názorom tunajšieho súdu, opiera sa o ustálenú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove prezentovanú množstvom rozhodnutí zdôrazňujúcich potrebu aplikácie 10-ročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (viď napr. rozsudok sp. zn. 2Co/76/2018, uznesenie sp. zn. 7Co120/2017).

79. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmlúv nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd má preto za to, že ak najstaršia z tu posudzovaných úverových zmlúv ešte len uzavretá bola dňa 8. 6. 2007 a žaloba bola podaná 21. 10. 2016, tak je úplne zjavné neuplynutie objektívnej 10-ročnej premlčacej doby a preto právo žalobkyne v celej výške uplatnené bolo tak v subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej dobe a teda nie je premlčané.

80. Úplne na záver súd vo vzťahu k poukazu žalovaného na množstvo súdnych rozhodnutí ktoré majú potvrdzovať jeho tvrdenia uvádza, že s týmito sa nestotožňuje, nie je nimi viazaný, nie sú v žiadnom prípade ustálenou súdnou praxou keďže z množstva iných súdnych rozhodnutí (napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/27/20148, 2Co/76/2018, 3Co/36/2018, 7Co/120/2017 alebo Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/84/2018) vyplývajú presne také závery ako vo vzťahu k prezentovanému posúdeniu zaujal súd v tomto svojom rozhodnutí.

81. Je navyše treba pre úplnosť dodať, že žalovaný na podporu svojich tvrdení uvádzal aj rozhodnutia, a to rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/121/2016 zo dňa 17. 5. 2017 a rozsudok Okresného súdu Prešov 8Csp/108/2016 zo dňa 2. 6. 2017, ktoré následne v odvolacom konaní boli zrušené (viď uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/120/2017 a 2Co/113/2017) práve z dôvodu nesprávnosti ich záverov, z ktorých aj tu žalovaný vychádzal, keď okrem iného vo vzťahu k námietke premlčania boli v daných zrušujúcich rozhodnutiach konštatované práve také závery, z ktorých vychádza aj toto súdne rozhodnutie.

82. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené súd námietky žalovaného považoval za nedôvodné a preto žalobe v časti, ktorá ostala predmetom konania po jej čiastočnom späťvzátí žalobkyňou vyhovel.

83. Čo sa týka rozhodnutia o trovách konania, v danom prípade boli do jedného konania spojené viaceré samostatné nároky so samostatným skutkovým základom, ktoré mohli byť predmetom samostatných konaní, kde preto úspech a neúspech je podľa názoru súdu pri každom nároku potrebné posudzovať samostatne (1. určenie, že úverové zmluvy sú neplatné, 2. samostatné určenie osobitným výrokom, že úverové zmluvy sú bezúročné a bezpoplatkov a 3. vydanie bezdôvodného obohatenia pôvodne vo výške vo výške 1.574,74 eur).

84. Čo sa týka určenia (1) neplatnosti a (2) bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv, tu konanie bolo zastavené zavinením žalobkyne pre späťvzatie žaloby v tejto časti, teda plne úspešný tu bol podľa § 256 ods. 1 CSP žalovaný.

85. Čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia, tu sčasti bol úspešný žalovaný (čo do zaplatenia sumy 123,80 eur v ktorej žaloba bola vzatá späť a konanie zastavené nie pre správanie žalovaného po podaní žaloby, ale zavinením žalobkyne, čo treba považovať vo vzťahu k aplikácii § 255 ods. 2 CSP za úspech žalovaného). Vo zvyšku tohto nároku, t.j. o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.450,94 eur kde žalobe bolo vyhovené úspech mala žalobkyňa. O trovách tejto časti konania preto súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu strán vo veci.

86. Žalobkyňa tak v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia bola vo veci úspešná v rozsahu 92,14 % (1.450,94 eur z pôvodne uplatnených 1.574,74 eur), žalovaný bol úspešný v rozsahu 7,86 %.

87. Po odpočítaní úspechu žalovaného v rozsahu 7,86 % od úspechu žalobkyne v rozsahu 92,14 % vznikol vo veci úspešnejšej žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,28 %.

88. Preto v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia pomer úspechu a neúspechu žalobkyne odôvodňoval v zmysle § 255 ods. 2 CSP priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyňi proti žalovanému v rozsahu 84,28 %.

89. O konkrétnej výške náhrady trov konania v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

90. Vo vzťahu k určení zmlúv za neplatné a vo vzťahu k určení úverov za bezúročné a bezpoplatkové plný úspech mal žalovaný, preto v tejto časti podľa § 255 ods. 1 CSP jemu vznikol nárok na plnú náhradu trov konania proti žalobkyňi. Žalovanému ale súd náhradu trov konania nepriznal, lebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré v zmysle § 257 CSP bránia tomu, aby žalovanému bola voči žalobkyňi priznaná čo i len čiastočná náhrada trov konania.

91. Žalobkyňa žalobu podala na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom v jej podstate v materiálnom zmysle bola úspešná, keďže bolo zistené, že jej spotrebiteľské práva boli porušené. Je treba vychádzať z toho, čo bolo cieľom sledovaným podaním jej žaloby a konečným zmyslom žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia. Žalobu podala ako laik tak, že sa domáhala aj výrokov, ktoré vzájomne sa vylučujú, no v základe a podstate veci úspešná bola.

92. Zo znenia ustanovenia § 257 CSP (výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa) je zrejmé, že jeho aplikácia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, čo potvrdzuje aj ustálená súdna prax (viď napr. R 34/1982). Použitie uvedeného ustanovenia, umožňujúceho súdu neuložiť neúspešnej strane sporu povinnosť nahradit' trovy konania úspešnej strane sporu pritom nie je viazané na návrh, teda strana ktorá by inak mala povinnosť nahradit' trovy konania sa nemusí použitia uvedeného ustanovenia osobitne dovoliť. Ak súd existenciu výnimočných dôvodov hodných osobitného zreteľa zistí sám, tak ak má naplniť svoje poslanie strážcu spravodlivosti a vyvážení, musí ho aplikovať aj bez návrhu.

93. Teória aj súdna prax sa zhodli, že k aplikácii ustanovenia § 257 CSP môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. K jeho aplikácii môže dôjsť aj z aspektov sociálnych, pričom okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní (k tomu podporne pozri napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Veľký komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 941 s.). Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd

prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu, teda nielen strany sporu, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov konania dotknutá, pričom všímať si je treba aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). „Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že sa strana, ktorá nemala úspech vo veci ocitne v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa“ (citované z Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Veľký komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 941 s.).

94. Súd má za to, že okolnosti daného sporu a pomery žalobkyne vyplývajúce zo spisu sú v danom prípade dôvodom pre výnimočnú aplikáciu § 257 CSP a bránia tomu, aby súd žalovanému v okolnostiach súdenej veci priznal proti žalobkyni čo i len časť nároku na náhradu trov konania.

95. Žaloba žalobkyne podľa výsledku sporu nepredstavovala zjavne bezúspešné uplatňovanie práva, keďže v jej podstate, ktorou bolo domáhanie sa ochrany spotrebiteľa bola úspešná, pričom žalobu by vôbec nemusela podať, ak by žalovaný jej spotrebiteľské práva neporušil. Zo spisu a výsluchu žalobkyne na pojednávaní vo vzťahu k jej pomerom navyše vyplýva nepriaznivá životná situácia žalobkyne, ktorá ju jednak viedla k uzavretiu zmlúv o úvere so žalovaným, ale ktorá bola takisto spôsobená tým, že pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch žiadali sa od nej nedôvodné sumy na ktoré musela zhŕňať značné prostriedky. Za daného stavu všeobecná požiadavka spravodlivosti nedovoľuje súdu uložiť žalobkyni povinnosť hradiť žalovanému čo i len v minimálnom rozsahu náhradu trov konania. Nepriznaním trov konania žalovanému ako veľkej právnickej osobe v minulosti hromadne poskytujúcej úvery podľa názoru súdu jeho majetková sféra nebude výrazným spôsobom dotknutá.

96. Preto súd v poslednom výroku rozsudku žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.